

groningen

vrouwen van nu

Geef de pen door

"Als je lid wordt van de Plattelandsvrouwen, zit je er zo tussen". Wijze woorden van wijlen mijn moeder in de 70-tiger jaren van de vorige eeuw. Ik moest een drempel over, want het stoffige imago trok me niet aan. We waren verhuisd naar de andere kant van de provincie waar ik geen mens kende.

Hoe kan een mens zich vergissen. Nadat ik een bestuursfunctie aangenomen had en kennis maakte met de organisatie was ik om. De mogelijkheden om je te ontwikkelen binnen je eigen talenten waren vele. Die van mij lagen in de reiswereld. Na een reis met de Plattelandsvrouwen naar de voormalige DDR, belandde ik in de provinciale reiscommissie. Daar deed ik veel ervaring op in het leiden van reizen. Tien jaar heb ik daarna gewerkt bij diverse reisondernemingen. Toen nog eens elf jaar op het reisbureau, aan de andere kant van de balie, met diploma.

"Kunstminnende Wichter"

Al die tijd bleef ik lid van de Plattelandsvrouwen, las boeken met de leesclub, deed aan gym en volgde cursussen. Daarbij kwam mijn grote liefde voor de kunst om de hoek kijken, bij een cursus Kunstbeschouwing. En wat nog mooier is, dat ik die kon delen met anderen, gelijkgestemden. Toen na het afronden van de cursus het idee ontstond om samen tentoonstellingen te bezoeken, was ik zo enthousiast, dat ik gelijk benoemd werd tot voorzitter. Ik wilde er geen "theekransje" van maken, ik wilde dat men ons serieus nam.

Dat heeft de buitenwereld gedaan, nu al zeventien jaar. Vele exposities hebben we bezocht, kennis gemaakt met kunstenaars, bezichtigingen van historische gebouwen, wandelingen in de voetsporen van beroemde schrijvers, veelal in de drie noordelijke provincies, met de auto, bus en trein.

Nu staat het op een laag pitje, maar elkaar ontmoeten en praten blijven we doen, wandelend in de mooie omgeving van ons dorp Tolbert, dan kopje koffie met... zoals altijd.

Fokje Oosterveld-van Delden

van de voorzitter

Het is vandaag 10 oktober als ik aan dit verhaal begin. Ik kijk vanuit mijn werkruimte in onze tuin en zie dat de herfst echt is begonnen.

Mijn vrolijkheid neemt toe als ik merk dat de zon ook nog even gaat schijnen, dat geeft nog een mooier aanblik in onze tuin. Ik zie her en der een hortensia (mijn lievelingsplant) die nu nog een late bloei vertoont. Deze had net als de anderen al lang moeten verkleuren. Ik denk, deze houdt zich niet aan de regels. Maar de natuur gaat zijn eigen gang en gelukkig hebben wij daar geen invloed op. Hoe anders is dit onder de mensen op dit moment. Velen willen net als de natuur hun eigen gang gaan en hun niet laten vertellen wat wel en niet mag en hoe we ons moeten gedragen. Begrijpelijk, ik zou nu ook best even die hortensia willen zijn.

Ik neem bewust de tijd om van mijn achtertuin te genieten. Ik laat mijn gedachten de vrije loop.

De rust in mijn hoofd die ik ervaar, laat angst en gevoel van onbehagen verdwijnen, zoals het spreekwoord zegt als " -sneeuw voor de zon" Wat een fijn moment, dit wil ik heel lang vasthouden.

Maar helaas ik stap weer in de realiteit van dit moment. De besmettingen gaan razendsnel omhoog.

Komt onze Minister-President met de mededeling dat Nederland het slechter doet dan de Verenigde-Staten.

Daar schrik ik van. Wij waren zo goed bezig met elkaar. Niemand van ons kan die hortensia zijn die in mijn achtertuin staat, wij kunnen niet ongestoord ons gang gaan. Wij zullen ons met zijn allen aan de regels moeten houden. Samen zullen we het moeten doen, jong en oud.

Mijn gedachten gaan naar de komende maanden. November en december zijn de maanden van gezelligheid. Nu al worden Sinterklaas intochten afgelast. Veel kinderen worden teleurgesteld dat de Goedheiligman hun stad of dorp niet aandoet. En hoe zal het gaan met de kerstdagen en de jaarwisseling waar velen van ons naar uitzien. Zal het mogelijk zijn om dit te vieren in gezamenlijkheid met mijn gezin familie en vrienden. Als het zo blijft als nu op dit moment 3 personen op bezoek, zit dat er niet in. We zullen dit samen dan op een creatieve manier moeten oplossen. Dit gaat ons als gezin vast lukken.

Ik beseft dat dit ook geldt voor de afdelingsbesturen van Vrou-

wen van Nu. Ook hier zal kerst niet of op een andere wijze met elkaar worden gevierd. Ook hier moeten we creatief zijn. Ook dit gaat lukken daar ben ik zeker van.

Als voorzitter wil ik een beroep doen op alle afdelingsbesturen en hun leden om vooral in deze moeilijke dagen extra om te kijken naar hun leden, waarvan zij weten dat zij het moeilijk hebben.

Als deze magazine bij u op de deurmat valt zijn de kerstdagen in zicht. Het zou geweldig zijn als we ons dan weer zouden kunnen gedragen zoals die hortensia in mijn achtertuin. Het zal dan vanaf 11 oktober drastisch moeten veranderen met ons gedrag. Ik hoop dat alle Nederlanders dat zijn gaan beseffen dat dit echt noodzakelijk is, was.

Nooit eerder was ik op 10 oktober al in mijn gedachten bezig met de kerstdagen, wat een hortensia teweeg kan brengen. Ik wens allen een goede gezondheid en hele fijne feestdagen.

Martha van der Weerd

een blik op corona

Wat een rare gewaarwording is het als in het weekend van 13, 14, 15 maart het effect van de pandemie voor het eerst in volle hevigheid toeslaat en horeca, musea en scholen gesloten worden en thuiswerken het motto wordt.

De agenda loopt leeg. Ik probeer nog krampachtig een aantal afspraken in de benen te houden, maar zie al snel in dat het een gevecht tegen de bierkaai wordt en geef toe aan de ruimte die hierdoor ontstaat. Een lege agenda geeft rust en heel veel ruimte. In het werk is er gelegenheid om achterstanden weg te werken en ben ik na drie weken helemaal bij. Ook een fijn gevoel.

Het wordt een voorjaar waarin ik heel veel rondjes door de polder loop, vogelkijkpunten bezoek en geniet van wat er op het land om me heen gebeurt. Er wordt gezaaid, er komt hier en daar al wat op, ik hoor een koekoek in het bos, zie reeën voor mijn neus wegspringen, konijnen, fazanten en wat al niet meer. Bij de vogelkijkpunten zien we zelfs op een namiddag een flamingo staan. Zou die ook in de war zijn? Ook de tuin moet het ontgelden en gedijt wonderwel onder mijn aandacht. Nooit eerder had ik de tuin zo op orde en was ik zo de baas over het onkruid. Ook dat voelt fijn.

In de avonden is er geen vergadering, lezing of overleg, en dus is er tijd om alle 52 afleveringen Downton Abbey nog weer eens te kijken. Een heerlijke serie en beslist een aanrader.

Op het Hogeland worden maar weinig gevallen genoteerd, dus de pandemie blijft best wel een beetje buiten het gezichtsveld. We houden afstand in de supermarkt, ontsmetten kar en handen en het is verrassend om te zien hoe creatief de ondernemers zijn in het bedenken van handige oplossingen en constructies. Wij kunnen op het dorp al snel kar en handen in één beweging ontsmetten in een geniaal rekje, speciaal hiervoor gemaakt. Dat je maar met één persoon boodschappen mag doen wordt door mijn vader (die de auto rijdt) handig omzeild: vader en moeder nemen gewoon allebei een kar. Mooie oplossing die ook de kruidenier bepaalt geen windeieren legt. Hoe anders is dit voor de beide

dochters die in Groningen Stad en Rotterdam Noord wonen. Daar is het afstand houden onmogelijk en geldt er voor het online boodschappen bestellen een wachttijd van drie weken. Thuisblijven is daar echt de enige optie en dat houden ze vol. Lara komt pas op 11 juli vanuit Rotterdam, met mondkapje op, weer eens een frisse neus halen.

De pandemie duurt voort en ook de zomervakantie komt er aan. Zijn we nog een beetje meer bij huis, nu ook nog met 'niets' om handen. Dat vraagt om een creatieve invulling. Wij vinden die in het lijstje van kleine musea, adressen van verzamelaars die ooit bij ons in het museum geweest zijn en wiens collectie wij ook graag een keer bewonderen.

Adressen door het hele land, waar je in tijden van een volle agenda niet aan toe komt om die te bezoeken. Nu wel. We maken er prachtige dagtochten van waarbij we vooraf melden dat we komen en een tijdslot krijgen. We hebben mooie ontmoetingen in klein gezelschap en reserveren voor de terugweg een leuk adres waar we samen en op anderhalve meter kunnen eten. Het levert ons dagen op die wij als pareltjes aan onze ketting rijgen en waar we veel plezier aan beleven. En de kilometers die we rijden? Die stellen helemaal niets voor in vergelijking met de kilometers die het thuiswerken uitspaarden.

We hadden natuurlijk geluk dat het al die weken heel mooi weer werd en dat het virus ons, vooralsnog, voorbij ging, maar de rust en ruimte in agenda en hoofd deden ons goed.

Toch zie ik nu toch ook wel weer met heel veel verlangen uit naar de fysieke ontmoetingen op wat grotere schaal. Inspiratie krijg ik van mensen en niet van muren.....

Carin van de Wal

De redactie wenst u
prettige kerstdagen en een gelukkig nieuwjaar

WILHUISMUS

Wilhuismus van Nassouwe
Ben ik nu thuis voorgoed
De quarantaine getrouwe
Blijf ik vol goede moed
Een leven zonder franje
Leid ik vrij ongedeerd
De anderhalve meter
Heb ik altijd geëerd.

Als schild ende betrouwen
Hangt plexiglas terneer
Ik hoest in mijne mouwen
En vrees geen virus meer
Dat ik toch schoon mag blijven
Met kapjes voor den mond
Laat ons de plaag verdrijven
Zo blijven wij gezond.

kopij

Berichten voor het volgende magazine graag sturen naar
vrouwenvannu.redactiegroningen@gmail.com

Stuur kopij als **Word bestand, tekst niet groter dan een half A-4 of maximaal 200 woorden.**

Foto's apart als JPG bestand, minimaal 750 KB.

Geef je bestand een titel. Vermeld altijd je telefoonnummer, de auteur van de tekst en de naam van de fotograaf en vraag toestemming voor publicatie als er minder dan zes personen op staan.

Wilt u alsblieft uw tekst in **Word aanleveren en niet in PDF!**

Het is anders moeilijk voor ons het passend te maken.

Het volgende magazine verschijnt vanaf 19 februari 2021.

De uiterste inleverdatum is 8 januari 2021.